Lieta Nr.C29380717
Nr.C-0862/20, 2018.g.
ECLI:LV:RLPT:2018:0227.C29380717.4.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2018.gada 27.februārī

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa
tiesnese I.Lūciņa-Linka
ar sekretāri S.Savku, S.Olehno
atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu /pers. A/ prasībā pret SIA "Rīgas namu pārvaldnieks" par rēķina atcelšanu, zaudējumu un kompensācijas par morālo kaitējumu piedziņu.

Aprakstošā daļa

[1] 2017.gada 1.februārī Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā /pers. A/ cēlis prasību pret SIA "Rīgas namu pārvaldnieks" par rēķina atcelšanu, zaudējumu atlīdzināšanu, pienākuma izpildi, kompensācijas piedziņu, prasība precizēta 2017.gada 9.martā.

Prasībā, pamatojoties uz Civillikuma 3., 1069., 1071., 1427., 1587., 1588., 1590., 1590., 1635., 1656., 1770., 1775., 1779., 2112., 2391.pantu, likuma "Par dzīvokļa īpašumu" 10.pantu, Latvijas Republikas Satversmes 91., 92. un 111.pantu, Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 3., 5., 14., 29.pantu, Ministru kabineta 2008.gada 9.decembra noteikumiem Nr.1013, Civilprocesa likuma 1.pantu, lūgts:

atcelt rēķina Nr.11102477 no 1.01.2014. līdz 1.01.2017. Ūdens patēriņa starpība, kas ir vairāk nekā 6,942 m3 kā nelikumīgs (norma: Rīgas domes 30.11.2004. lēmums Nr.3674 "Par ūdensapgādes un kanalizācijas pakalpojumu patēriņa normām, ja netiek veikta ar ūdens patēriņa skaitītājiem…")

piedzīt no SIA "Rīgas namu pārvaldnieks" par labu prasītājam /pers. A/ pārrēķinu pēc rēķina Nr.11102477 no 1.01.2014. līdz 1.01.2017. EUR 1577,84;

sakarā ar Latvijas Republikas likumu (Civillikums, Patērētāju tiesību aizsardzības likums, Dzīvokļu īpašuma likums, Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likuma 9.pants, Rīgas domes 30.11.2004. lēmums Nr.3674, un Dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgums Nr.2720 no 2007.gada 19.februāra) sistemātisku pārkāpšanu prasītājam ir nodarīts kaitējums: radušies materiālie zaudējumi, fiziskas un morālas ciešanas, un psiholoģiskais diskomforts – draudi ir izraisījuši veselības pasliktināšanos, līdz ar to lūdz piedzīt no atbildētājas SIA "Rīgas namu pārvaldnieks" par labu prasītājam /pers. A/ kompensāciju 7000 EUR apmērā;

Kopējo prasības summu EUR 8577,84 pārskaitīt uz prasītāja kontu /numurs/, /pers. A/, AS "Privatbank".

Kā apstākļi, kas pamato prasību norādīts, ka starp pusēm ir noslēgts dzīvokļa īpašuma /adrese/, apsaimniekošanas līgums (Dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgums Nr.2720. 19.02.2007.) Prasītājs maksā atbildētājai par sava īpašuma uzturēšanu un apsaimniekošanu, t.sk., par ūdens apgādi un kanalizāciju.

Prasītājs ir iesniedzis atbildētājai sūdzības par nepamatotiem rēķiniem, bet atbildētāja nav sniegusi prasītājam parāda pamatojum, tāpēc prasītājs lūdz uzlikt par pienākumu atbildētājai veikt prasītāja rēķinu pārrēķinu, izslēdzot no tiem pretlikumīgi prasīto pamatparādu par ūdens zudumu par laika periodu no 2014.gada janvāra līdz 2016.gada decembrim (ieskaitot), kā arī attiecīgi nelikumīgi aprēķināto līgumsodu.

Pamatojoties uz likuma "Par dzīvokļa īpašumu" 10.pantu, Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 4.panta trešās daļas noteikumiem prasītājs norāda, ka viņam nav pienākuma norēķināties par ūdens zudumu, Civillikuma 1069. un 1071.pants noteic, ka kopīpašnieki ir atbildīgi par tiem zaudējumiem, kuru cēlonis ir kopējais īpašums, puses nav vienojušās par ūdens zudumu apmaksu, normatīvie akti strīdus periodā neparedzēja dzīvokļa īpašnieka maksājumus par nesaņemtiem pakalpojumiem.

Prasības pieteikumā norādīts, ka atbildētāja prasītājam ir sniegusi atbildes uz viņa iesniegumiem, t.sk., 2015.gada 25.marta atbilde, prasītāja ieskatā sniegta apzināti nepatiesa atbilde uz iesniegumu, ņemot vērā, ka ūdens patēriņa starpība nav iekļauta pakalpojumos, apsaimniekotājs nav izmantojis patēriņa normas vienam cilvēkam, līgumā nav iekļauts dzīvokļa īpašnieka pienākums apmaksāt ūdens zudumus.

Pamatojoties uz Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likuma 9.panta noteikumiem, norādīts, ka atbildētāja atbildē sniegusi nepatiesu secinājumu par Ministru kabineta noteikumu Nr.1013 un Patērētāju tiesību aizsardzības likuma normu piemērošanu, atbildētāja nav izpildījusi prasītāja pieprasījumu atmaksāt pārrēķinu par ūdens patēriņa starpību par neatbilstošu pakalpojumu.

Prasītājs norāda, ka atbildētāja pieļāvusi Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 3., 4., 5., 13., 14., 14^1. panta, Dzīvokļa īpašuma likuma 10.panta pārkāpumu.

Prasītājs saņēmis atbildētājas atbildi uz iesniegumu – 23.01.2017. atbildē norādīts, ka sabiedrība ir jau sniegusi detalizētu skaidrojumu 2015.gada 25.marta vēstulē Nr.1-1e/12575 un 12.maija vēstulē Nr.10-1e/18653. Prasītājs apkopojis rēķinos Nr.11102477 2014.-2017. gadam ietverto ūdens patēriņa starpību salīdzinot ar normu 6,08 m3, norādot, ka ūdens patēriņš pieaug ar katru mēnesi. No atbildētājas atbildes izriet, ka, pamatojoties uz Ministru kabineta noteikumu Nr.1013 19^1.panta 2.punkta noteikumiem ūdens patēriņa starpību sadala starp dzīvokļu īpašniekiem, kuru atsevišķajos īpašumos skaitītāji nav uzstādīti, tas aizskar viņu tiesības salīdzinot ar dzīvokļu īpašniekiem, kuriem skaitītāji uzstādīti.

Atbildētājas prettiesiskās darbības ir nodarījušas prasītājam zaudējumus pārmaksas EUR 1577,84 apmērā, zaudējumi radušies, ņemot vērā, ka atbildētāja aprēķinājusi prasītājam parādu EUR 1275,10 par ūdens zudumu, kas nav ticis patērēts, līdz ar to prasītājam būtu jāmaksā starpība starp EUR 1577,84 un EUR 1275,10 - EUR 302,74.

Atbildētājas draudi prasītājam izraisījuši veselības pasliktināšanos, radītas morālas ciešanas, morālais kaitējums radīts EUR 7000 apmērā.

[2] 2017.gada 12.maijā saņemti SIA "Rīgas namu pārvaldnieks" paskaidrojumi par celto prasību, norādot, ka atbildētāja prasībai nepiekrīt, zaudējumu atlīdzināšanas pienākums atbildētājai iestātos tad, ja attiecībā uz prasītāja esošajiem zaudējumiem būtu konstatēti zaudējumu atlīdzināšanas priekšnosacījumi, pamatojoties uz Ministru kabineta 09.12.2008. noteikumu Nr.1013 19. punktu un 19^1.punktu.

Prasītājam piederošajā dzīvokļa īpašumā /adrese/ prasības pieteikumā minētajā laika posmā nebija uzstādīti ūdens patēriņa skaitītāji. Ūdens

patēriņa skaitītājus prasītājs šajā dzīvoklī uzstādījis tikai 2017.gada 3.janvārī.

Atbildētāja visiem minētās dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašniekiem (t.sk. prasītājam) sagatavoto pakalpojumu rēķinu informatīvajā daļā laika posmā no 2014.gada janvāra līdz 2014.gada martam (ieskaitot) iekļāva paziņojumu par Ministru kabineta 09.12.2008. noteikumu Nr.1013 grozījumiem saistībā ar noteikumu 19^1.punktā noteikto ūdens patēriņa starpības sadales jauno kārtību, brīdinot, ka sākot ar 01.01.2014., ūdens patēriņa korekcija (starpība) tiks sadalīta atbilstoši atsevišķo īpašumu skaitam tikai starp tiem dzīvokļu īpašumiem, kuros nav uzstādīti vai nav verificēti ūdens patēriņa skaitītāji, kā arī tiem, kuri vairāk kā trīs mēnešus nav savlaicīgi iesnieguši ūdens patēriņa skaitītāju rādījumus.

Tādēļ prasītājam bija zināms, vai vismaz bija jāzina, ka ūdens patēriņa skaitītāju neuzstādīšanas gadījumā iestāsies MK 09.12.2008. noteikumu Nr.1013 19^1.punktā paredzētās nelabvēlīgas sekas. Neraugoties uz brīdinājumu, prasītājs ūdens skaitītājus savā dzīvoklī savlaicīgi nebija uzstādījis, līdz ar to atbildētāja radošos ūdens patēriņa starpību sadalīja starp tiem dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašniekiem, kas minēti Ministru kabineta 09.12.2008. noteikumu Nr.1013 19^1.punktā, iekļaujot viņu (tai skaitā prasītāja) saņemtajos pakalpojumu maksājumu rēķinos dzīvojamās mājas attiecīgo mēnešu ūdens patēriņa starpības maksājumu. Piemērojot Ministru kabineta 09.12.2008. noteikumu Nr.1013 19^1.punktā noteikto ūdens patēriņa starpības sadales kārtību, atbildētāja ņēma vērā, ka dzīvojamās mājas /adrese/ dzīvokļu īpašnieki nav noteikuši citu ūdens patēriņa sadales kārtību, līdz ar to, ūdens patēriņa starpības sadali un aprēķinu ir veikta atbilstoši pastāvošajam normatīvajam regulējumam.

Argumentējot savu prasību prasītājs prasības pieteikumā nepamatoti atsaucas uz Rīgas domes 30.11.2004. lēmumu Nr.3674 "Par ūdensapgādes un kanalizācijas pakalpojumu patēriņa normām, ja uzskaite netiek veikta ar ūdens patēriņa skaitītājiem, kā arī atsevišķu Rīgas domes lēmumu atzīšanu par spēku zaudējušiem", kas tika pieņemts līdz stājās spēkā Ministru kabineta Noteikumi Nr.1013. Atbilstoši tiesību normu hierarhijai konkrētajā gadījumā piemērojami Ministru kabineta noteikumi Nr.1013, Rīgas domes 30.11.2004. lēmumā Nr.3674 noteiktās ūdensapgādes un kanalizācijas pakalpojumu patēriņa norma bija paredzēta piemērošanai gadījumos, kad ūdens patēriņa skaitītāji nav uzstādīti ne dzīvojamās mājas ievada, ne atsevišķajos dzīvokļu īpašumos, dzīvojamā mājā /adrese/ ūdens patēriņa skaitītāji uzstādīti gan dzīvojamās mājas ievada, gan atsevišķajos dzīvokļu īpašumos.

Saskaņā ar Ministru kabineta 09.12.2008. noteikumu Nr.1013 17.8. punktu, kas bija spēkā līdz 01.10.2013., bija noteikta ūdens patēriņa norma 10 m3 mēnesī (karstajam un aukstajam ūdenim kopā) par katru dzīvoklī dzīvojošo personu, minētā norma tika piemērota gadījumos, ja skaitītāji nebija uzstādīti ne dzīvojamās mājas ievada, ne atsevišķajos dzīvokļu īpašumos. No 01.10.2013. minētais noteikumu punkts zaudēja spēku un to nevar piemērot civiltiesiskajām attiecībām, kuras radušās pēc 2013.gada 1.oktobra, kad stājies spēkā noteikumu 19^1. punkts.

Prasības pieteikumā norādīts, ka, aprēķinot un uzliekot prasītājam apmaksāt ūdens patēriņa starpību, atbildētājs ir pārkāpis 18.03.1999. likuma "Patērētāju tiesību aizsardzības likums" normas: viņam kā patērētājam ir sniegts nedrošs un līguma noteikumiem neatbilstošs pakalpojums, minēto Ministru kabineta noteikumu normas par ūdens patēriņa sadales kārtību ir pretrunā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likumu un prasītājam nav nodrošināta iespēja saņemt vispusīgu un pilnīgu informāciju par pakalpojumu vai pakalpojumu cenu. 2007.gada 19.februārī starp atbildētāju un prasītāju ir ticis noslēgts dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgums Nr.2720, kura 3.3.punktā ir noteikts, ka maksa par dzīvojamās mājas uzturēšanu un apsaimniekošanu maksājama apsaimniekotājam (t.i. atbildētājam) vienlaikus ar maksu par apkuri, auksto ūdeni, kārsto ūdeni, kanalizāciju un tml.. Minētajā līguma punktā norādīts, ka maksa par līguma 3.3.punktā noteiktajiem pakalpojumiem tiek aprēķināta pēc skaitītāju rādījumiem, noteiktajiem tarifiem vai noteiktās aprēķinu metodikas [..].

Ņemot vērā, ka prasītājam piederošajā dzīvoklī ūdens skaitītāji netika uzstādīti, atbildētāja maksu par ūdens un kanalizāciju aprēķināja saskaņā ar Ministru kabineta 09.12.2008. noteikumu Nr.1013 19^1.punktā noteikto metodiku, sadalot ūdens patēriņa starpību starp šajā punktā norādītājām personām (ieskaitot prasītāju). Aprēķinot ūdens patēriņa starpību, atbildētāja ir ievērojusi noteiktos tarifus un minētajos Ministru kabineta noteikumos noteikto metodiku, līdz ar to atbildētājas rīcība atbilst ar prasītāju noslēgtā līguma noteikumiem.

Atbildētāja uz prasītāja iesniegumiem un sūdzībām vairākkārt ir sniegusi atbildes, izskaidrojot ūdens patēriņa starpības sadales kārtību un to aprēķināšanas metodi, kā arī vispārējo un speciālo likumu normu piemērošanas kārtību. Atbildētājs saņēma visus kārtējos rēķinus par pakalpojumiem, kuros norādīta pakalpojuma (ūdensapgādes un kanalizācijas patēriņa) cena, prasītājs savlaicīgi bija informēts par Ministru kabineta 09.12.2008. noteikumu Nr.1013 grozījumiem saistībā ar noteikumu 19^1.punktā noteikto ūdens patēriņa starpības sadales jauno kārtību un sekām, kas iestājas, ja dzīvokļa īpašumā netiek uzstādīti ūdens patēriņa skaitītāji. Līdz ar to prasītāja argumenti par Patērētāju tiesības aizsardzības likuma pārkāpumiem nav pamatoti. Sadalot ūdens patēriņa starpību un uzliekot to apmaksu prasītājam, atbildētāja ir rīkojusies atbilstoši pastāvošajiem normatīviem aktiem, kas regulē ūdens patēriņa starpības sadales kārtību un to aprēķināšanas metodi, savukārt prasītājam, neuzstādot savlaicīgi ūdens patēriņa skaitītājus viņa piederošajā dzīvokļa īpašumā, jācieš no viņa rīcības izrietošās, Ministru kabineta 09.12.2008. noteikumu Nr.1013 19^1.punktā paredzētās sekas. Lietā nav konstatēts zaudējumu atlīdzināšanas nepieciešams priekšnoteikums -atbildētājas prettiesiska rīcība darbības vai bezdarbības formā, kā arī nav konstatēts pamats rēķina atcelšanai, līdz ar secināms, ka prasītājs savu prasību nav pierādījis.

[3] Tiesas sēdē prasītājs prasību uzturēja, lūdza apmierināt uz prasības pieteikumā norādītajiem pamatiem.

Atbildētājas pilnvarotais pārstāvis /pers. D/ tiesas sēdē prasību neatzina, lūdza noraidīt uz rakstveida paskaidrojumos norādītajiem pamatiem.

Motīvu daļa

[4] Tiesa, uzklausījusi pušu paskaidrojumus tiesas sēdē, pārbaudījusi un izvērtējusi lietas materiālos esošos rakstveida pierādījumus, atzīst, ka prasība ir noraidāma.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 190.panta otro daļu *tiesa spriedumu pamato uz apstākļiem, kas nodibināti ar pierādījumiem lietā*, bet atbilstoši Civilprocesa likuma 8.panta pirmajai daļai *tiesa noskaidro lietas apstākļus, pārbaudot pierādījumus, kuri iegūti likumā noteiktajā kārtībā*.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 192.panta noteikumiem, *tiesa taisa spriedumu par prasībā noteikto prasības priekšmetu un uz prasībā norādītā pamata, nepārsniedzot prasījuma robežas*.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 92.pantu *pierādījumi ir ziņas, uz kuru pamata tiesa nosaka tādu faktu esamību vai neesamību, kuriem ir nozīme lietas izspriešanā*.

Savukārt Civilprocesa likuma 93.panta pirmā daļa noteic, ka *katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība,* saskaņā ar Civilprocesa likuma 96.panta piekto daļu *pusei nav jāpierāda fakti, kurus šajā likumā noteiktajā kārtībā nav apstrīdējusi otra puse*.

Ievērojot norādīto, lai gūtu pārliecību par prasības pamatotību, tiesai, izvērtējot lietā iesniegtos pierādījumus, nepieciešams konstatēt, ka atbildētāja prasītājam izrakstītajos rēķinos nepamatoti iekļāvusi ūdens patēriņa starpību, sistemātiski pārkāpusi Civillikumu, Patērētāju tiesību aizsardzības likumu, Dzīvokļu īpašuma likumu, Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likuma 9.pantu, Rīgas domes 30.11.2004. lēmumu Nr.3674, un Dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līgumu Nr.2720 no 2007.gada 19.februāra, tādējādi nodarot prasītājam zaudējumus, fiziskas un morālas ciešanas.

[5] *Civillikuma 1402.pants noteic, ka saistību tiesības rodas vai nu no tiesiska darījuma, vai no neatļautas darbības, vai pēc likuma.*

[5.1] Lietā nav strīda par to, ka prasītājs /pers. A/ pieder dzīvokļa īpašums Nr./numurs/, /adrese/, ēkā, kuru apsaimnieko atbildētāja SIA "Rīgas namu pārvaldnieks".

Saskaņā ar likuma "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 50.panta septīto daļu pašvaldības pienākums ir pārvaldīt un apsaimniekot dzīvojamo māju līdz tās pārvaldīšanas tiesību nodošanai dzīvokļu īpašnieku sabiedrībai vai ar dzīvokļu īpašnieku savstarpēju līgumu pilnvarotai personai.

Dzīvokļa īpašuma likuma 8.pants noteic no likuma izrietošos dzīvokļa īpašnieka pienākumus piedalīties dzīvojamās mājas pārvaldīšanā, segt dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumus, norēķināties par saņemtajiem pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu (piemēram, apkure, aukstais ūdens, kanalizācija, sadzīves atkritumu izvešana), maksāt uz dzīvokļa īpašumu attiecinātos nodokļus, nomas maksu par zemes lietošanu, ja dzīvojamā māja atrodas uz citai personai piederošas zemes.

Saskaņā ar Dzīvokļa īpašuma likuma (likuma redakcijā no 2011.gada 1.janvāra) 10.panta 1.-5. un 8.punktu dzīvokļa īpašnieka pienākums ir piedalīties dzīvojamās mājas pārvaldīšanā; segt dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumus šā likuma 13.pantā noteiktajā kārtībā; norēķināties par saņemtajiem pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu (piemēram, apkure, aukstais ūdens, kanalizācija, sadzīves atkritumu izvešana); maksāt uz dzīvokļa īpašumu attiecinātos nodokļus; maksāt nomas maksu par zemes lietošanu, ja dzīvojamā māja atrodas uz citai personai piederošas zemes; pildīt dzīvokļu īpašnieku kopības pieņemtos lēmumus.

[5.2] Lietas materiāliem pievienota 2007.gada 19.februāra Dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līguma, kas noslēgts starp Rīgas pašvaldības SIA "Daugavas nami" un /pers. A/, kopija (lietas 1.sējuma 132.-135.lapa).

Dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas līguma 3.3.punktā noteikts, ka maksa par dzīvojamās mājas uzturēšanu un apsaimniekošanu maksājama apsaimniekotājam vienlaikus ar maksu par apkuri, auksto ūdeni, karsto ūdeni, kanalizāciju utt.; 3.4.punkts noteic, ka maksa par līguma 3.3.punktā noteiktajiem pakalpojumiem tiek aprēķināta pēc skaitītāju rādījumiem, noteiktajiem tarifiem vai noteiktās aprēķinu metodikas [..].

[6] Saskaņā ar Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likuma 9.panta sestās daļas noteikumiem, ja konstatē pretrunu starp vienāda juridiska spēkā vispārējo un speciālo tiesību normu, vispārējo tiesību normu piemēro tiktāl, ciktāl to neierobežo speciālā tiesību norma.

Ievērojot minēto, jautājuma izlemšanai par ūdens patēriņa starpības sadales kārtību un apmaksu ir piemērojamas Ministru kabineta 2008.gada 9.decembra noteikumi Nr.1013 „Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu", kas ir speciālais normatīvais akts, kas noteic kārtību, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu.

[6.1] Ministru kabineta 2008.gada 9.decembra noteikumi Nr.1013 "Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu" (ar grozījumiem, kas stājušies spēkā 2013.gada 1.oktobrī) (turpmāk – Noteikumi Nr.1013), kas nosaka kārtību, kādā tiek veikta samaksa par daudzdzīvokļu dzīvojamās mājas (turpmāk – dzīvojamā māja) uzturēšanai nepieciešamajiem siltumenerģijas, ūdensapgādes, kanalizācijas, asenizācijas, sadzīves atkritumu apsaimniekošanas pakalpojumiem (turpmāk – pakalpojumi), ja pakalpojums tiek sniegts ar valsts dzīvojamās mājas valdītāja vai pašvaldības (turpmāk – pārvaldnieks) starpniecību; kritērijus, pēc kuriem tiek noteikta katra dzīvokļa īpašnieka apmaksājamā daļa par saņemto pakalpojumu, kā arī kārtību, kādā dzīvokļu īpašnieki tiek informēti par attiecīgā pakalpojuma piegādes līguma nosacījumiem.

Noteikumu Nr.1013 2.punktā noteikts, ka *tie piemērojami līdz dienai, kamēr dzīvokļu īpašnieku sabiedrība vai ar dzīvokļu īpašnieku savstarpēju līgumu pilnvarota persona ar nodošanas un pieņemšanas aktu pārņem dzīvojamās mājas pārvaldīšanas tiesības un dzīvokļu īpašnieki nav savstarpēji vienojušies par to, kā tiek noteikta katra īpašnieka apmaksājamā daļa par saņemto pakalpojumu un tā sniegšanas kārtība*.

Ņemot vērā, ka dzīvojamās mājas /adrese/, dzīvokļu īpašnieki nav veikuši darbības, lai pārņemtu dzīvojamās mājas pārvaldīšanas tiesības no atbildētājas un nav vienojušies par to, kā tiek noteikta katra īpašnieka apmaksājamā daļa par saņemto pakalpojumu un tā sniegšanas kārtība, atbildētāja veic pārvaldīšanas darbības un nodrošina pakalpojumus, t.sk. dzīvokļu īpašnieku ūdens patēriņa uzskaitīšanu, piemērojot Ministru kabineta noteikumus Nr.1013.

[6.2] Saskaņā ar Noteikumi Nr.1013 3.punktu *pakalpojumu nodrošināšanu dzīvojamai mājai organizē pārvaldnieks, dzīvokļu īpašnieku vārdā noslēdzot līgumu par pakalpojumu piegādi un lietošanu*.

Tiesa secina, ka no lietas materiāliem pievienotās atbildētājas atbildes 25.03.2015. izriet, ka samaksa, kas tiek saņemta par ūdens patēriņa starpību, tiek maksāta pakalpojuma sniedzējam SIA "Rīgas ūdens", apsaimniekotājs to nepatur sev, līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka ūdens starpību izmanto apsaimniekotājs. Zaudējumus, kas radušies no ūdens patēriņa starpības starp dzīvojamās mājas ūdens ievadā un visu nodoto skaitītāju rādījumu kopsummas veidojas, kas veidojas kādam no dzīvokļu īpašniekiem nododot mazākus skaitītāju rādījums vai tos kādā atsevišķā mēnesī nenododot vispār, nav pamata segt ne apsaimniekotājam, ne citiem dzīvokļu īpašniekiem.

No lietas materiāliem pievienotajiem rēķiniem par laika periodu no 2014.gada 17.janvāra līdz 2017.gada janvārim izriet, ka atbildētāja izrakstījusi prasītājam rēķinus, kuros, cita starpā iekļauta pārvaldīšanas maksa, atkritumu izvešana, ūdensapgāde un kanalizācija, koplietošanas elektroenerģija, siltumenerģija, apkure, ūdens uzsildīšana, karstā ūdens cirkulācija. Sākot no 2014.gada februāra rēķina, rēķinos ietverta ūdens patēriņa starpība, norādot, ka maksa par vienību ir 1,02500 (lietas 1.sējuma 76.-112.lapa).

[6.4] Likuma "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 50.pants noteic dzīvokļu īpašniekiem tiesības likumā noteiktajā kārtībā savstarpēji vienojoties, noteikt kritērijus, pēc kuriem aprēķināma katra dzīvokļa īpašnieka apmaksājamā daļa par saņemto pakalpojumu, kā arī dzīvojamās mājas uzturēšanai nepieciešamo pakalpojumu sniegšanas kārtību, ja vienošanās nav panākta, kritērijus, pēc kuriem tiek noteikta katra dzīvokļa īpašnieka apmaksājamā daļa par pakalpojumu, nosaka Ministru kabinets.

Noteikumi Nr.1013 19.punkts noteic, ja veidojas starpība starp mājas kopējā ūdens skaitītāja rādījumu un dzīvokļu īpašumos ar skaitītājiem noteikto ūdens patēriņu, ieskaitot arī avārijās un remontā nopludināto ūdens daudzumu (turpmāk – ūdens patēriņa starpība), tiek veikts ūdens patēriņa pārrēķins. Dzīvokļa īpašnieks ūdens patēriņa starpību sedz atbilstoši atsevišķo īpašumu skaitam.

19[1].punkts noteic, ka šo noteikumu 19.punktā minēto ūdens patēriņa starpības sadales kārtību nepiemēro, bet ūdens patēriņa starpību sadala atbilstoši atsevišķo īpašumu skaitam starp šādiem dzīvokļu īpašniekiem (ja tādi ir dzīvojamā mājā):

19[1].1. kuri nav iesnieguši informāciju par ūdens skaitītāja rādījumu vismaz trīs mēnešus pēc kārtas;

19[1].2. kuru atsevišķajos īpašumos ūdens patēriņa skaitītāji nav uzstādīti;

19[1].3. kuri atkārtoti nav ļāvuši pārvaldniekam veikt savā dzīvokļa īpašumā esošo ūdens patēriņa skaitītāju pārbaudi, ja pārvaldnieks par šādas pārbaudes veikšanu rakstiski paziņojis vismaz nedēļu iepriekš, nosūtot paziņojumu uz dzīvokļa īpašumu, kurā plānota skaitītāju pārbaude;

19[1].4. kuru dzīvokļa īpašumā esošo ūdens patēriņa skaitītāju pārbaudē konstatēts, ka ūdens patēriņa skaitītāji ir bojāti, tie nav noplombēti, to plombējums ir bojāts vai tie nav verificēti triju mēnešu laikā pēc verificēšanas termiņa beigām.

No minētā izriet, ka dzīvokļa īpašnieka pienākums ir norēķināties par ūdens patēriņa starpību.

[6.5] No lietas materiāliem pievienotajiem 2014.gada 17.janvāra, 18.februāra, 17.marta, 15.maija rēķiniem, par kuru izrakstīšanu un saņemšanu lietā strīda nav, izriet, ka tajos ietverts atgādinājums, ka "saskaņā ar 17.09.2013. grozījumiem Ministru kabineta noteikumos Nr.1013 un Nr.999, sākot ar 01.01.2014. ūdens patēriņa korekcija tiks sadalīta atbilstoši atsevišķo īpašumu skaitam tikai starp tiem dzīvokļu īpašumiem, kuros nav uzstādīti vai nav verificēti ūdens patēriņa skaitītāji, kā arī tiem, kuri vairāk kā 3 mēnešus nav savlaicīgi iesnieguši ūdens patēriņa skaitītāju rādījumus" (lietas 1.sējuma 76., 77., 78., 80. lapa).

[6.6] Atbilstoši Noteikumu Nr.1013 19^1.punkta noteikumiem dzīvojamās mājas norēķina periodā konstatētais ūdens patēriņa starpības procentuālais apjoms mērāms mājai kopumā.

No atbildētājas iesniegtā ūdens patēriņa starpības aprēķina dzīvojamajai mājai /adrese/ par laika periodu no 2014.gada februāra līdz 2017.gada aprīlim izriet, ka fiksēts mājas kopējais patēriņš m3, kā arī fiksēts dzīvokļu īpašumu skaits, no kopējā dzīvokļu skaita 119, kuros ir uzstādīti ūdens skaitītāji, kā arī minēto skaitītāju kopējie rādījumi, starpība starp minētajiem rādījumiem izdalīta uz dzīvokļu īpašumu skaitu, kuros nav uzstādīti skaitītāji (lietas 1.sējuma 195., 230.lapa).

Kā izriet no atbildētājas veiktajiem aprēķiniem, ūdens patēriņa starpība, kas izveidojusies starp ūdens patēriņu pēc mājas kopējā ūdens skaitītāja un ūdens patēriņu pēc dzīvokļu īpašnieku ūdens patēriņa skaitītāju rādījumiem, ir mainīgs lielums, laika periodā no 2014.gada janvāra līdz 2017.gada martam ir svārstījusies no 0 % 2015.gada oktobrī līdz 32 % 2014.gada janvārī.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka prasītāja norādītais par ūdens patēriņa starpību 519 % apmērā, kas aprēķināts, ņemot vērā atsevišķa dzīvokļa nevis mājas kopumā patēriņu, salīdzinot ar 2014.gada janvāri un 2015.gada janvāri, kā arī citi prasītāja veiktie aprēķini un tabulās fiksētais neatbilst Noteikumu 19^1.punkta noteikumiem, faktiskajiem lietas apstākļiem un neapstiprinās ar lietas materiālos esošajiem rakstveida pierādījumiem.

[6.7] Tiesa atzīst, ka ūdens patēriņa starpība nav atzīstama par atsevišķu pakalpojuma veidu, bet par daudzdzīvokļu dzīvojamajā mājā saņemtā ūdensapgādes pakalpojuma apmaksas aprēķina sastāvdaļu.

Līdz ar to tiesa par nepamatotu atzīst prasītāja atsaukšanos uz Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 4.panta trešās daļas noteikumiem jautājumā par to, ka patērētājam nav pienākuma pieņemt preci vai pakalpojumu un samaksāt cenu vai citu maksājumu par preci vai pakalpojumu, ja prece ir piegādāta vai pakalpojums sniegts, patērētājam neizdarot pasūtījumu.

Ņemot vērā, ka prasītājs ir saņēmis ūdens apgādes pakalpojumu sev piederošajā dzīvokļa īpašumā, ko nav apstrīdējis, secināms, ka atbildētājam ir pienākums par to norēķināties pilnā apjomā.

[6.8] Saskaņā ar Noteikumu Nr.1013 30.punktu, *ja ūdens patēriņa sadales aprēķinā trīs mēnešus pēc kārtas veidojas ūdens patēriņa starpība, kas lielāka par 20 %, un ir saņemts attiecīgs dzīvokļa īpašnieka iesniegums, pārvaldnieks divu mēnešu laikā noskaidro ūdens patēriņa starpības rašanās iemeslus, rakstiski informē dzīvokļu īpašniekus par nepieciešamajiem pasākumiem ūdens patēriņa starpības samazināšanai un kopā ar dzīvokļu īpašniekiem izvērtē iespēju tos īstenot*.

Tiesa secina, ka, lai gan prasītāja iesniegtajos aprēķinos par ūdens patēriņa starpību (lietas. 1.sējuma 5.-9.lapa) un atbildētājas aprēķinos (lietas 1.sējuma 139., 230.lapa) ir konstatējamas aprēķinu atšķirības, no atbildētājas iesniegtajiem aprēķiniem ir secināms, ka laika periodā no 2014.gada janvāra līdz 2016.gada augustam, proti, laika periodā, kad prasītājs vērsies ar iesniegumu pie atbildētājas, nav izpildījušies Noteikumu 30.punkta noteikumi par ūdens patēriņa starpības apmēru, lielāku par 20% vismaz trīs mēnešu periodā.

Savukārt 2016.gada septembrī, oktobrī un novembrī ūdens patēriņa starpības apmērs pārsniedzis 20%, uz prasītāja atkārtoto 2016.gada 23.decembra iesniegumu atbildētāja sniegusi 2017.gada 23.janvāra atbildi.

No lietas materiāliem pievienotā atbildētājas iesniegtā ūdens patēriņa starpības apkopojuma par laika periodu no 2014.gada līdz 2017.gadam secināms, ka prasītājs ir viens no dažiem mājas /adrese/, dzīvokļu īpašniekiem, kuriem nav uzstādīti vai verificēti ūdens patēriņa skaitītāji un uz kuriem piederošajiem īpašumiem tiek sadalīta ūdens patēriņa starpība.

[6.9] Lietā nav strīda par to, ka ūdens skaitītāji prasītāja dzīvoklī uzstādīti 2017.gada 3.janvārī, līdz ar to prasītāja ūdens patēriņa aprēķinos, periodā, par kuru lietā ir strīds, atbildētāja pamatoti piemērojusi Noteikumu Nr.1013 19^1. 2.punkta noteikumus – ja atsevišķā dzīvokļa īpašumā nav uzstādīti ūdens skaitītāji, ūdens patēriņa aprēķinos piemērojama maksa par attiecīgā mēneša dzīvojamās mājas ūdens patēriņa starpību.

Tiesa atzīst, ka prasītājam nelabvēlīgās sekas saistībā ar rēķinos ietverto ūdens patēriņa starpību pastāv uz tiesiska pamata, proti, Noteikumos Nr.1013 ietvertā regulējuma, turklāt, šādas sekas radušās, jo prasītājs kā dzīvokļa īpašnieks nav izpildījis savus pienākumus, proti, nav uzstādījis viņam piederošajā dzīvoklī ūdens patēriņa skaitītāju.

[7] No prasības izriet, ka prasītājs atkārtoti vērsies par atbildētājas ar iesniegumiem un sūdzībām, uz kuriem atbildētāja sniegusi atbildes.

[7.1] No lietas materiāliem pievienotās prasītāja 2015.gada 23.februāra sūdzības un prasījuma kopijas izriet, ka prasītājs ir vērsies pie atbildētājas ar iesniegumu, norādot, ka ir pārkāptas viņa tiesības atbilstoši Patērētāju tiesību aizsardzības likumam. Prasītājs, atsaucoties uz Noteikumu Nr.1013 30.punkta noteikumus – ūdens patēriņa starpība ir par 519 % lielāka 2015.gada janvārī, salīdzinot ar 2014.gada martu. Pamatojoties uz Noteikumu Nr.1013 8.punktu, prasītājs lūdzis informāciju par /adrese/ visiem skaitītāju rādījumiem no 2014.gada janvāra līdz 2015.gada februārim. Prasītājs apkopojis skaitītāju rādījumus Excel formāta tabulās un lūdzis atmaksāt viņam EUR 323,88 kā samaksāto naudas summu par neatbilstošu pakalpojumu (lietas 1.sējuma 113.-115.lapa).

Atbildētāja 2015.gada 25.martā sniegusi atbildi par ūdens patēriņa aprēķiniem, izskaidrojot prasītājam, ka, sākot no 2014.gada janvāra rēķinos tiek iekļauts dzīvojamās /adrese/, attiecīgo mēnešu ūdens patēriņa starpības maksājums. Strīds par ūdens patēriņa starpību izskatāms saskaņā ar pārvaldīšanas tiesiskās attiecības regulējošām speciālajām tiesību normām, nevis Patērētāju tiesību aizsardzības likumu.

Atbildētājam izskaidrots, ka, ņemot vērā, ka viņa dzīvoklī nav uzstādīti ūdens patēriņa skaitītāji, līdz ar to aprēķinos tiek piemēroti Noteikumu Nr.1013 19^1. 2.punkta noteikumi, izskaidrojot, ka prasītāja pienākums ir uzstādīt dzīvoklī ūdens patēriņa skaitītāju, uzstādīšanas dokumentus savlaicīgi iesniedzot atbildētājai, pēc skaitītāju uzstādīšanas turpmāk ik mēnesi iesniedzami skaitītāju rādījumi aprēķinu veikšanai. Prasītāja izskaidrojusi atbildētājam iespēju saņemt informāciju par dzīvojamās mājas ūdens patēriņu un veiktajiem ūdens patēriņa aprēķiniem, kā arī paziņojusi prasītājam par parāda apmēru uz 2015.gada 24.martu (lietas 1.sējuma 116.-118.lapa).

[7.2] Prasītājs 2015.gada 31.martā vērsies pie atbildētājas ar atkārtotu iesniegumu, norādot, ka nav saņēmis pieprasīto informāciju, ir pārkāpti Noteikumu Nr.1013 8. un 9.punkts (lietas 1.sējuma 119.lapa).

Atbildētāja 2015.gada 12.maijā sniegusi atbildi, izskaidrojot, ka 25.03.2015. vēstulē Nr. 1-1e/12575 prasītājam ir sniegts detalizēts skaidrojums, sabiedrības nostāja nav mainījusies. Atbildētāja papildus izskaidrojusi prasītājam ūdens patēriņa starpību 2014.gada martā un 2015.gada janvārī, kas prasītāja ieskatā pārsniedz 519 %, izskaidrojot, ka atbilstoši Noteikumu Nr.1013 19^1.punkta noteikumiem dzīvojamās mājas norēķina periodā konstatētais ūdens patēriņa starpības procentuālais apjoms mērāms mājai kopumā nevis katram dzīvokļa īpašniekam individuāli, izskaidrojot, ka maksa par dzīvojamās mājas ūdens patēriņa starpību prasītājam tik piemērota tik ilgi, līdz dzīvokļa īpašumā /adrese/, tiks uzstādīti ūdens patēriņa skaitītāji, kas atbilst normatīvajos aktos noteiktajām prasībām vai līdz brīdim, kad izpildīsies Noteikumu Nr.1013 19. un 19^1.punkta nosacījumi, vai līdz brīdim, kad

dzīvokļu īpašnieku kopība noteiks citu kārtību, kādā veicami norēķini par dzīvojamajā mājā nodrošinātajiem ūdens apgādes un kanalizācijas pakalpojumiem.

Atbildot uz lūgumu sniegt informāciju, ar kuru saskaņā ar katra norēķinu perioda beigās tiek noteikta maksa par attiecīgu pakalpojumu, ja dzīvojamās mājas komunikāciju ievadā ūdens patēriņa skaitītājs nav uzstādīts, norādīts, ka dzīvojamās mājas ievadā ir uzstādīts kopējais ūdens patēriņa skaitītājs, kas norēķina periodā uzskaita piegādātā ūdens daudzumu, dzīvokļu īpašniekiem maksa tiek aprēķināta, pamatojoties uz dzīvojamās mājas kopējā ūdens patēriņa skaitītāja rādījumu norēķina perioda beigās, iedzīvotāju norādīto ūdens patēriņu dzīvokļu īpašumos, piemērojot Noteikumos Nr.1013 noteikto pakalpojumu aprēķinu metodiku (lietas 1.sējuma 120.-121.lapa)

[7.3] 2016.gada 23.decembrī prasītājs vērsies pie atbildētājas ar sūdzību, kurā atkārtoti norāda 2015.gada 23.februāra un 31.marta iesniegumos minētos apstākļus, Patērētāju tiesību aizsardzības likuma, Noteikumu Nr.1013 pārkāpumus, atkārtoti lūdzot sniegt informāciju par visiem skaitītāju rādījumiem /adrese/, atmaksāt prasītājam pārmaksa par neatbilstošiem pakalpojumiem EUR 1685,24 apmērā (lietas 1.sējuma 122.-125.lapa).

Lietas materiāliem pievienota atbildētājam 2016.gada 14.decembrī nosūtītā pirmstiesas brīdinājuma par parāda apmēru EUR 1088,71 apmērā, un 2017.gada 7.februāra atgādinājuma par parādsaistībām EUR 1304,66 apmērā kopija (lietas 1.sējuma 126., 127.lapa).

2017.gada 23.janvārī prasītāja sniegusi atbildi Nr.1-1e/4156 prasītājam uz 2016.gada 23.decembra iesniegumu, norādot, ka uz sūdzībā minētajiem jautājumiem ir sniegti detalizēti paskaidrojumi 2015.gada 25.marta un 12 maija vēstulē, ūdens patēriņa skaitītāji prasītāja dzīvokļa īpašumā uzstādīti 2017.gada 3.janvārī, līdz minētajam datumam aprēķināta atbilstoši Noteikumu Nr.1013 19.[1] punkta noteikumiem, sadalot ūdens patēriņa starpību starp dzīvokļa īpašniekiem, kuru atsevišķajos īpašumos skaitītāji nav uzstādīti. Atbildētāja izskaidrojusi, ka parāds aprēķināts EUR 1275,10 apmērā, pielikumā pievienots informācijas apkopojums par ūdens patēriņu dzīvojamajā mājā /adrese/, par laika periodu no 2015.gada jūnija līdz 2017.gada janvārim (lietas 1.sējuma 138., 139.lapa).

[7.4] Tiesa secina, ka uz prasītājs pie atbildētājas ar iesniegumiem par rēķinos ietvertajiem aprēķiniem vērsies tikai 2015.gada 23.februārī, 31.martā un 2016.gada 23.decembrī, uz iesniegumiem atbildētāja sniegusi detalizētas atbildes un skaidrojumu.

[8] Tiesa ņem vērā tiesu praksi, kas izveidojusies, izskatot lietas par ūdens patēriņa starpības aprēķinam piemērojamām tiesība normām, skatīt, piemēram Latgales apgabaltiesas 2017.gada 29.novembra spriedumu lietā CA-0326-17, Rīgas apgabaltiesas 2018.gada 19.februāra spriedumu lietā CA-0642-18/37,

[8.1] Tiesa atzīst, ka prasītājs kļūdaini atsaucies uz Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta 2012.gada 23.maija spriedumu lietā SKC-250/2012 un Rīgas apgabaltiesas 2015.gada 17.marta spriedumu lietā Nr.CA-0374-15/24, jo minētajos spriedumos izvērtēts strīds, kas radies laikā, kad vēl nebija stājušies spēkā grozījumi Ministru kabineta noteikumu Nr.1013 19.punktā un 19.[1] punktā, savukārt Noteikumi Nr.1013 ir speciālā tiesību norma, kura regulē kārtību, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu, minēto noteikumu 19.[1] punkts skaidri nosaka kārtību, kādā tiek sadalīta ūdens patēriņa starpība starp šajā punktā norādītājām dzīvokļu īpašnieku kategorijām.

[8.2] Tiesa secina, ka prasītājs prasībā un savos aprēķinos nepamatoti atsaucies uz Rīgas domes 30.11.2004. lēmumu Nr.3674 "Par ūdensapgādes un kanalizācijas pakalpojumu patēriņa normām, ja uzskaite netiek veikta ar ūdens patēriņa skaitītājiem, kā arī atsevišķu Rīgas domes lēmumu atzīšanu par spēku zaudējušiem", saskaņā ar kuru tika noteikta ūdensapgādes un kanalizācijas pakalpojumu patēriņa norma norēķiniem vienas cilvēkam 6,08 m^3.

Rīgas domes 30.11.2004. lēmumā Nr.3674 noteiktās ūdensapgādes un kanalizācijas pakalpojumu patēriņa norma bija paredzēta piemērošanai tikai gadījumos, kad ūdens patēriņa skaitītāji nav uzstādīti ne dzīvojamās mājas ievada, ne atsevišķajos dzīvokļu īpašumos. Dzīvojamā mājā /adrese/ ūdens patēriņa skaitītāji uzstādīti gan dzīvojamās mājas ievada, gan atsevišķajos dzīvokļu īpašumos.

Tiesa atzīst par pamatotu atbildētājas norādīto, ka minētais Rīgas domes lēmums tika pieņemts pirms Ministru kabineta 09.12.2008. noteikumiem Nr.1013, kam atbilstoši tiesību normu hierarhijai ir augstāks juridiskais spēks par Rīgas domes lēmumiem.

Ministru kabineta 09.12.2008. noteikumu Nr.1013 17.8.punkts redakcijā, kas bija spēkā līdz 01.10.2013., noteica, ka *par pakalpojumiem, kuri nav mērāmi vai kuru patēriņa noteikšanai nav uzstādīti skaitītāji, aprēķinu veic šādi: par ūdens patēriņu dzīvoklī, tai skaitā gadījumos, ja skaitītājam ir beidzies verificēšanas termiņš, – ne vairāk kā 10 m3 mēnesī par katru dzīvoklī dzīvojošo personu (turpmāk – patēriņa norma), ievērojot šo noteikumu 19. un 20.punktā minētos nosacījumus. Patēriņa normas ietvaros patērētā karstā un aukstā ūdens daļa tiek noteikta, piemērojot proporciju starp mājas ievadā uzstādītajiem karstā un aukstā ūdens skaitītāju rādījumiem.*

No 01.10.2013. minētais punkts ir zaudējis spēku un nav piemērojams civiltiesiskajām attiecībām, kuras radušās pēc 2013.gada 1.oktobra, kad piemērojams Noteikumu 19[1]. punkts.

Līdz ar to tiesa secina, ka prasītāja argumenti par atbildētāja Rīgas domes 30.11.2004. lēmumā Nr.3674 noteiktās ūdens un kanalizācijas patēriņa normas – 6,08 m^3 - pieļautajiem pārkāpumiem, kurus prasītājs procentuāli un skaitliski atspoguļojis prasības pieteikumā esošās aprēķinu tabulās un diagrammās, nav pamatoti.

[8.3] Ņemot vērā prasītāja argumentus par nepieciešamību piemērot Patērētāju tiesību aizsardzības likuma noteikumus un konstatēt minēto noteikumu pārkāpumu, tiesa atzīst, ka Dzīvojamo māju pārvaldīšanas tiesiskās attiecības regulē, prasītāja un atbildētājas tiesības un pienākumus nosaka likums "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju", Dzīvokļa īpašuma likums, Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likums, kā arī speciālās normas - Ministru kabineta noteikumi.

Tiesa atzīst par pamatotu atbildētājas norādīto, ka Patērētāju tiesību aizsardzības likuma normām pārvaldīšanas tiesiskajās attiecībās ir vispārējs raksturs un tās no tās no pārvaldīšanas tiesiskajām attiecībām izrietošo strīdu izšķiršanā ir piemērojamas tiktāl, ciktāl šīs attiecības neregulē speciālās tiesību normas.

[8.4] Tiesa atzīst, ka prasītājs nepamatoti atsaucies uz Latvijas tiesībsarga 2016.gada ziņojumu "Par ūdens patēriņa starpību daudzdzīvokļu mājās", no kura izriet, ka "*pārskata gadā ar Ministru prezidenta rezolūciju tika lūgts sniegt viedokli, vai Ministru kabineta 2008.gada 9.decembra noteikumu Nr.1013 „Kārtība, kādā dzīvokļa īpašnieks daudzdzīvokļu dzīvojamā mājā norēķinās par pakalpojumiem, kas saistīti ar dzīvokļa īpašuma lietošanu" 19.1 punktā ietvertā ūdens patēriņa starpības sadales kārtība ir taisnīga un adekvāta, ja tā paredz iespēju ilgstoši neveikt pasākumus ūdens patēriņa starpības cēloņu apzināšanai un novēršanai, un ļauj visu ilgstoši uzkrāto ūdens patēriņa starpību attiecināt pat uz vienu dzīvokļa īpašumu, tādējādi uzliekot tam nesamērīgi lielu soda maksājumu*" (lietas 2.sējuma 16.lapa).

Ņemot vērā, ka Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likuma 7.panta ceturtā daļa neparedz tādu Ministru Prezidenta tiesību aktu kā rezolūcija, tiesa secina, ka prasītājs nepamatoti atsaucies uz Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likuma 7.panta ceturtās daļas un 9.panta ceturtās daļas noteikumiem, norādot, ka Ministru prezidenta rezolūcija uzskatāma par tiesību normu, kas piemērojama ar atpakaļejošu spēku.

[9] Saskaņā ar Civillikuma 1770.pantu, ar zaudējumu jāsaprot katrs mantiski novērtējams pametums. Civillikuma 1775.pants noteic, ka katrs zaudējums, kas nav nejaušs, ir jāatlīdzina, savukārt 1779.pants noteic, ka katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību nodarījis.

Prasītājs pamatojoties uz Civillikuma 1770.panta un 1775.panta noteikumiem lūdzis piedzīt no atbildētājas no pārmaksu EUR 1577,84 apmērā, tajā pašā laikā, kā izriet no tiesas sēdē noskaidrotā, prasītājam šādi zaudējumi nav radušies, jo prasītājs minētos maksājumus atbildētājai nav veicis.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīt, ka prasība par rēķinu atcelšanu un EUR 1577,84 piedziņu prasītāja labā no atbildētājas noraidāma kā nepamatota un nepierādīta.

[10] Papildus tam, prasītājs, atsaucoties uz Civillikuma 1635.pantu, lūdzis piedzīt no atbildētājas atlīdzību par morālo kaitējumu EUR 7000 apmērā.

Prasītājs pievienojis izrakstu no pacienta medicīniskās kartes, konsultanta slēdzienu un nosūtījumu uz konsultācijām, Darba nespējas lapu kopijas (lietas 1.sējuma 18.-20., 63.-74., 128.-131.lapa).

Atbilstoši Civillikuma 1635.panta pirmās daļas prasībām katrs tiesību aizskārums, tas ir, katra par sevi neatļauta darbība, kuras rezultātā nodarīts kaitējums (arī morālais kaitējums), dod tiesību cietušajam prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot, savukārt šā panta otrā daļa noteic, ka ar morālo kaitējumu jāsaprot fiziskas vai garīgas ciešanas, kas izraisītas ar neatļautas darbības rezultātā nodarītu cietušā nemantisko tiesību vai nemantisko labumu aizskārumu.

Morālā kaitējuma atlīdzināšanas priekšnoteikumi ir neatļauta darbība, ar ko aizskartas cietušās personas nemantiskās tiesības vai nemantiskais labums un fakts, ka aizskārums radījis fiziskas vai garīgas ciešanas.

Kā izriet no Augstākās tiesas tiesu prakses 2014.gada Apkopojuma par morāla kaitējuma atlīdzināšanu civillietās, izskatot prasību par morālo kaitējumu Civillikuma 1635.panta izpratnē, ir nepieciešams konstatēt, pirmkārt, neatļautu darbību, otrkārt, ar šo neatļauto darbību aizskartu cietušās personas nemantisko tiesību (piemēram, kādu no cilvēka pamattiesībām) vai nemantisko labumu (piemēram, veselību, reputāciju). Tiesai spriedumā jānorāda motīvi, no kuriem varētu spriesta, kāda nemantiska tiesība, labums vai interese ir aizskarta ar konstatēto prettiesisko rīcību. Tiesiski aizsargājami personiskie labumi ir cilvēka dzīvība, veselība, personiskā neaizskaramība, vārds, gods, cieņa, autoriba un citi labumi, kas nosaka cilvēku darbošanos un stāvokli sabiedrībā (sk. K.Torgāns. Saistību tiesības. II daļa. Mācību grāmata. - Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2008.gada, 273.lpp.)

Prasītājs prasības pieteikumā norāda, ka atbildētājas draudi ir izraisījuši veselības pasliktināšanos, radītas atbildētājas tiesiski nepamatotu darbību rezultātā prasītājam radītas morālas ciešanas, pasliktinājies veselības stāvoklis, konstatēta neiroloģiska saslimšana, sirds un asinsvadu sistēmas slimību saasinājums, sakarā ar ievērojamu veselības stāvokļa pasliktināšanos, kas radījis prasītājam pamatu morālā kaitējuma atlīdzības piedziņai.

Tiesa secina, ka ar lietas materiālos esošajiem pierādījumiem nav pierādīts prasītāja norādītais par draudu izteikšanu no atbildētājas puses, ņemot vērā, ka paziņojums par parādsaistību apmēru, izskaidrojot iespēju noslēgt izlīgumu par parāda samaksu, nav uzskatāms par draudiem. Papildus tam, no prasītāja iesniegtajiem pierādījumiem par veselības stāvokli 2017.gadā nav iespējams pārliecināties, ka prasītāja veselība būtiski pasliktinājusies prasītāja norādītajā laika periodā un minētā cēlonis ir atbildētāja rīcība.

Nekonstatējot atbildētājas rīcībā pret prasītāju vērstas prettiesiskas darbības, par nepamatotu un noraidāmu atzīstama prasība daļā par morālā kaitējuma atlīdzības piedziņu EUR 7000 apmērā, jo tiesa nav konstatējusi prasītāja tiesību aizskārumu no atbildētāja puses.

[11] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 97.panta pirmo daļu *tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz tiesas sēdē vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un dzīvē gūtiem novērojumiem*.

Tiesa atzīst, ka no prasībā norādītā un pievienotajiem rakstveida pierādījumiem prasītāja paskaidrojumiem tiesas sēdē nav konstatējami Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 3., 4., 5., 14.panta noteikumu, Dzīvokļa īpašumam likuma 10.panta, Civillikuma 1069. un 1071.panta, Latvijas Republikas Satversmes 91., 92. un 111.panta pārkāpumi.

Ievērojot Civilprocesa likuma 97.panta pirmajā daļā noteiktos kritērijus un vērtējot prasītāja iesniegtos pierādījumus, tiesa atzīst, ka prasībā norādītie apstākļi nav pierādīti, līdz ar to prasība noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz minēto, saskaņā ar Civilprocesa likuma 97., 192., 193.pantu, tiesa

nosprieda

Noraidīt /pers. A/, personas kods /personas kods/, prasību pret SIA "Rīgas namu pārvaldnieks", reģistrācijas Nr.40103362321, par rēķina atcelšanu, zaudējumu un kompensācijas par morālo kaitējumu piedziņu.

Spriedumu var pārsūdzēt 20 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijā apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā.

Pilna tiesas sprieduma sastādīšanas datums noteikts 2018.gada 14.martā.

Faktiskais pilna tiesas sprieduma sastādīšanas datums – 2018.gada 22. marts.

Tiesnese I.Lūciņa-Linka